

Gregor Čušin

Moj mali besednjak od Ž do A

SŠK-SKU

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA
— Prva slovenska založba —
CELJE - LJUBLJANA

VSEBINA

Ž KOT ŽIVLJENJE	7
Z KOT ZVESTOBA	10
V KOT VERA	12
V KOT VESELJE	14
U KOT USMILJENJE	17
T KOT TRIJE KRALJI	20
Š KOT ŠKOF	23
Š KOT ŠEPETANJE	26
S KOT SVETNIKI	29
R KOT ROMANJE	32
P KOT PAPEŽ	35
O KOT OZNANJENJE	38
N KOT NAPUH	41
N KOT NAPOTKI	44
M KOT MARIJA POMAGAJ	47
L KOT LJUBEZEN	50
L KOT LAKOTA	53
K KOT KOŽA	56
J KOT JANEZENIZEM	59
I KOT IN	62
I KOT IN POTEM	65
H KOT HREPENENJE	68
G KOT GOSPOD ŽUPNIK	71
F KOT FASADA	73

E KOT EMAVS 76

D KOT DENAR 79

Č KOT ČISTOST 82

C KOT CESAR 85

B KOT BLAGOSLOV 88

A KOT ABORTUS 91

A KOT AMEN 94

Litanije Matere Božje 97

Opomba za bralca: v oglatih oklepajih so besedila, namenjena dodatnemu pojasnilu in ne glasnemu branju.

Ž¹ kot ŽIVLJENJE

V življenju običajno razvrščamo reči po nekem redu: po velikosti, po pomembnosti, po barvi in okusu.

In tudi ljudi razvrščamo.

A prej omenjeni parametri, kriteriji in sita so že pri rečeh kaj hitro lahko šovinistični, seksistični, mačistični in rasistični, kaj šele pri ljudeh. Zato delamo spiske. Sezname. Ter reči (in ljudi) razvrstimo po abecedi: od A do Ž.

Tudi kadar hočemo biti izčrpni in natančni ali kadar hočemo komu povedati vse oziroma vse, kar mu gre, mu povemo »vse po spisku«. Povemo vse »od A do Ž«.

A če v življenju vedno razvrščate po seznamih in načrtih, če razvrščate »vse po spisku« in »od A do Ž«, boste slej ko prej ugotovili, da življenje vedno pristane na zadnjem mestu.

In boste rekli: »Saj živimo! Dihamo in jemo. Povsem refleksno in nagonsko.« A če zgolj dihamo in jemo ... in seveda delamo, da lahko jemo, da lahko dihamo, še ne pomeni, da živimo. Saj tudi kamen živi, pa ne diha in ne jé. In ne dela. Zgolj – jê. Včasih bolj živ kot mi!

Imeti, imeti, imeti namesto biti, biti, biti.

Živ je vsakdo, ki mu bije srce; živi pa le tisti, ki ve, zakaj oziroma za koga mu bije srce.

Zato da bi živeli prav, da bi bilo življenje na prvem mestu, je treba včasih naše spiske in sezname, naše načrte obrniti na glavo. In posledično vse od A do Ž postane od Ž do A.

Življenje je v svojem bistvu vedno in nujno na začetku. Z življenjem se začne.

Kaj sploh je življenje?

Za tisti droben skupek celic v maternici, iz katerega se bo razvil človek, ki bo dihal, jedel, pil, spal, plesal, govoril in pel, mnogi pravijo, da ni živ in da se ga zato lahko odstrani. Odstrani, ne ubije. Ker ubijemo lahko le nekaj, kar je živo. Tako pravijo.

A če bi le slutnjo tega skupka celic odkrili kjer koli v vesolju, na Luni na primer, bi na vso moč kričali, ne le govorili o »obstoju življenja«.

Mar ni to obrnjeno na glavo?!

Dejstvo je, da imamo na življenje različne poglede. In je logično (ne rečem pa, da je tako prav), da imamo različne poglede tudi na to, kaj je življenje. Sploh mi, ki pravimo, da »nismo od tega sveta«, in nas ti, ki to so, posledično (in logično) gledajo, kot da smo za na luno, imamo na življenje poseben, obrnjen pogled. In namesto od A do Ž, od rojstva do smrti, živimo od Ž do A, od smrti do rojstva!

Pri krstu umre stari človek, ki pripada očetu in mami in je zapisan grehu in grobu, in se rodi novi človek, Božji otrok, ljubljen in odrešen. Ta, v plenicke poviti jokajoči otrok pusti smrt za seboj in več ne umre. Ker je oblekel Kristusa, ki je večno Življenje. In večna Ljubezen. Kar je pravzaprav eno in isto.

Obrnjeno na glavo. Kot drevo, ki ima korenine v nebesih, krošnjo pa (še) prepuščeno vremenu na zemlji.

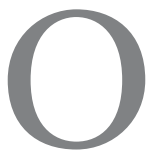
Poglejmo prvi psalm, ki – logično, ker je pač prvi – stoji na začetku. Tam piše, da je človek, ki se ne družijo z grešniki, kot drevo, zasajeno ob vodnih strugah, in mu listje ne ovene in mu vse uspeva. Potem pa je prišel Jezus, ki je psalmistovo logiko obrnil na glavo, saj se je začel družiti z grešniki, in v očeh tega sveta ni uspel, saj je »ovenel« in umrl na križu kot hudodelec, s katerim se je družil.

Pa ne le to! Jezus se vedno znova ustavlja pod mojim drevesom, kjer sedim v svoji pravičniški krošnji in zviška gledam na druge,

in mi govori kot Zaheju: »Splezaj hitro dol! Tvoje drevo ne raste v pravo smer« [prim. Lk 19,5].

Za kristjana ni dvoma in dileme o tem, kaj je življenje. Saj je On, ki je rekel, da je »pot, resnica in življenje«, rekel tudi, da je »alfa in omega, prvi in zadnji«. Z Njim se srečujemo tako na začetku kot tudi na koncu. In kot kristjani smo lahko živi le v Njem.

Marija, Vrata nebeška – prosi za nas!

12

kot OZNANJENJE

Ne vem, kaj si je mislila Marija, ko je k njej pristopil angel. Prav tako lahko le ugibamo o občutkih, ki so ji zagotovo preleteli srce in telo, ko ji je rekel: »Pozdravljena, milosti polna, Gospod je s teboj!« Evangelist le skopo pove, »da se je vznemirila« [Lk 1,29].

Vendar ...

Se vam je že kdaj dogodilo kaj, kar je v hipu, popolnoma, v bistvu in do korenin spremenilo vaše življenje? Mu spremenilo tok in potek? Ga zasukalo v novo, drugačno, nepoznano in negotovo smer? Ste brez premisleka storili kdaj kaj takega, kar je osupnilo vašo okolico? Ste kdaj na hitro sprejeli kakšno odločitev, ki je ogrozila varnost vašega vsakdana? Vas spravila celo v življenjsko oziroma smrtno nevarnost? Ste sprejeli odločitev, ki ne le da je povzročila cel niz sprememb, ampak je v svoj vrtinec potegnila tudi vaše najbližje in tudi njim do obisti spremenila življenje? Ste se kdaj počutili, kot da so se vsa bremena tega sveta zgrnila na vašo pleča? Da vaš naslednji korak, gib, beseda odloča o prihodnosti in usodi človeštva? In da je ta naslednji korak, gib, besedo treba storiti in izreči zdaj! Takoj! Ta trenutek?!

Vem, da bo vaš prvi izgovor ta, da vaše življenje ni tako »usode polno«. Da živite mirno od ponedeljka do petka, dobro, no, ob vikendu si daste malo duška, da pa nikakor in pod nobenimi pogoji ni možno, da bi vaše besede in dejanja imeli usoden zgodovinski vpliv, ko vas še vaši domači ne poslušajo in ne upoštevajo, bližnji in sosedje pa vas komajda opazijo in vam na cesti še odzdravijo ne. Da so takšne stvari prihranjene za junake, in še to bolj za knjižne in filmske, za svetnike. Vi pa, da niste ne eno ne drugo, sploh ne tretje in da nimate tovrstnih težav,

Pa je to res tako?

Bom vprašal drugače: Ste izgubili službo? Ali vam ponujajo boljše delovno mesto, pa vas je strah odgovornosti? Vas je presenetila nezaželena nosečnost? Ali ste morda izgubili otroka? Vas otroci ne ubogajo? So morda celo zašli na kriva pota? Vas je prevaral mož? Vas je zapustila žena? Ste tik pred ločitvijo? Ali ne veste, če je prav, da se poročite? Je pravi? Prava? Ali ne? Ste izgubili zaupanje prijateljev? Ali še huje, ste izgubili zaupanje v prijatelje? Vam nihče ne verjame? Ne veste, kaj naj si mislite? Ne veste, kaj bi rekli? Bi sploh kaj rekli?

To zveni že bolj znano in s čim od navedenega ste se, tako ali drugače, prav gotovo že srečali. In kaj ste storili takrat?

Ko se je treba o nečem odločiti, ljudje postopamo zelo različno: nekateri se zaprejo vase, drugi iščejo nasvet; nekateri svoje dvome nesejo v gostilno, drugi pred tabernakelj; nekateri žrebajo, drugi računajo; nekateri molijo, drugi berejo horoskope ...

Odločitve so pomembna stvar. In vsi veliki junaki, svetniki, tudi Marija so vse do *trenutka odločitve* živeli svoje življenje tiho in neopazno, od ponedeljka do petka. In človek pravzaprav nikoli ne ve, kdaj in koga bo Bog potrepljal po rami, rekoč: »Ti si moj ljubljeni sin/hči, danes sem te rodil, nad teboj imam veselje!« [Ps 2,7 in Mt 3,17].

Ne vem, ali se je Marija v tistem trenutku v polnosti zavedala ali zavedla, da bo Mati Kristusova, Mati Cerkve, Mati Stvarnikova, Mati Odrešenikova, a bila je Devica najmodrejša, Devica hvalevredna, Devica verna, Sedež Modrosti in tako je postala Začetek našega veselja, Posoda vse svetosti, Zdravje bolnikov, Pribežališče grešnikov, Tolažnica žalostnih, Pomoč kristjanov in je zdaj Kraljica angelov, Kraljica prerokov, Kraljica spoznavalcev, Kraljica vseh svetnikov.

Naslednjič, ko boste pred veliko in pomembno odločitvijo, je nikaar ne imenujte problem ali težava, temveč si predstavljajte,

da je k vam pristopil angel, vas pozdravil kot Marijo in vam rekel, da ste »milosti polni«. In molite, da boste imeli takrat v sebi toliko ponižnosti in vere, da boste izrekli skupaj z Marijo: »Zgodi se mi po tvoji besedi!«

Si pa ne morem kaj, da ne bi opazil, kako pri vseh vzklikih v (Marijinih) litanijah manjka prav tisti in pravzaprav edini, ki ga je Marija, kot je izpričano v Svetem pismu, izrekla o sebi: Gospodova služabnica [prim. Lk 1,38], Dekla Gospodova.

Pa še pobožna želja mojega pokojnega očeta, ki je dejal, kako lepo bi bilo, da bi kdaj pa kdaj, na vsake toliko pri litanijah namesto »Prosi za nas!« vzklikali: »Hvala ti!«

Fiat!

Marija, Dekla Gospodova – hvala ti!